దైవజ్ఞ శిఖామణి నగరానికి రాక !

నగరం నడి బొడ్డున నవనాగరికంగా కనిపించే హోటల్ భవనం అది....

ఆ భవంతి ఆరో అంతస్తులో, పదహారో నంబరు గది దగ్గిర కెళ్ళి 'బజ్' నొక్కాను.

తలుపు తీసిన వ్యక్తి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు నా వైపు.

"పండిట్జీని కలుసుకోవాలి." చెప్పాను.

"పండిట్ జీతో మంత్రిగారు మాట్లాడుతున్నారు. వెయిట్ చెయ్యండి." హాల్లో ఉన్న సోఫా చూపిస్తూ అన్నాడతను.

ఎయిర్ కండిషన్ చేసిన గది కావటం వల్ల చాలా హాయిగా ఉంది. గదిలో వెలిగించిన మైసూరు అగరువత్తులు సువాసనలు వెద జల్లుతున్నాయి. లోపలి గదిలోంచి ఏవో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

మంత్రిగారుకూడా పండిట్జీ చేత జాతకం చూపించుకుంటున్నారు కాబోలు....

మంత్రి అయినా, మామూలు మనిషైనా ప్రతివారికీ సమస్యలు ఉంటూనే ఉంటాయి. కొన్ని అంతరంగానికి సంబంధించినవైతే, మరికొన్ని దైనందిన జీవితానికి సంబంధించేవి. ఇలాంటి పండిట్ జీ లను బాబాలను ఆశ్రయించి, అలాంటి సమస్యల నుంచి తాత్కాలికంగా నైనా ఉపశమనం పొందాలని కొందరు ఆరాటపడుతూంటారు.

చిన్నప్పటినుంచీ నా కసలు జాతకాలు చూపించుకోవటం మీదా,
చిలకజోస్యం చెప్పించుకోవటంమీదా నమ్మకం లేదు.

ఒకసారి మా యింటికి ఒక కోయదొర వచ్చాడు. అతగాడికి
మానాన్నగారెప్పుడో వైద్యం చేశారట. ఆ విశ్వాసంతోనే ఆ ప్రాంతా
లకు వచ్చినప్పుడల్లా మా యింటికి వచ్చేవాడు. అప్పుడప్పుడు పులి
గోళ్ళు, జింకచర్మాలుకూడా తీసుకొచ్చి ఇచ్చేవాడు. అతను చేతిలో
రేఖలు చూసి భవిష్యత్తు బాగా చెప్పగలడని అప్పట్లో మా నాన్న అనే
వారు....

నేను బి.ఎ పాసయిన తొలిరోజుల్లో ఒకసారి ఆ కోయదొర
మా ఇంటికి వస్తే, నాకిష్టంలేకపోయినా, నాన్నబలవంతం మీద చెయ్యి
చూపించుకున్నాను. చేతిలో ఉన్న రేఖల్ని చూసి చాలా చెప్పాడు
కోయదొర....మంచి ఉద్యోగం వస్తుందన్నాడు. ముప్పయ్యారో ఏట
ఇల్లు కట్టేయోగం ఉందని ఊరించాడు....ఆపై ఇద్దరాడపిల్లలు, ముగ్గురు
మగపిల్లలూ ఖాయమని చెప్పాడు...

ఈ సంఘటన జరిగి ఇరవైయ్యేళ్ళు దాటింది. అతగాడు
చెప్పింది ఒక్కటంటే ఒక్కటీ జరగలేదు. కలెక్టరాఫీసులో కాగితాలు
రాసే గుమాస్తా ఉద్యోగం కూడా మంచి ఉద్యోగమే' నని సరిపెట్టు
కుంటే ఆ ఉద్యోగమే నాకొచ్చింది.... ముప్పయ్యారో ఏట ఇల్లు
కట్టేమాట అటుంచి, అసలప్పట్లో ఉంటున్న రెండుగదుల అద్దెకొంప
లోంచి మరో మంచి వాటాలోకి మారటంకూడా జరగలేదు.... పోతే'
కోయదొర చెప్పినట్లు ఇద్దరాడపిల్లలు కాదుసరికదా, ఒక్క ఆడపిల్లయినా
పుట్టనందుకు తీరికదొరికినప్పుడల్లా మా ఆవిడ దిగులుపడుతూంటుంది....

ఆ సమయంలో నేను కనక ఎదురుగా ఉంటే అదేదో నా అప్రయోజకత్వం అన్నట్టుగా కూడా ఆడిపోసుకుంటుంది.

ఆ మధ్య ఓసారి మా ఫ్రెండు నారాయణరావ్ కూడా నా చెయ్యి చూశాడు.... కావాలని నా అంతట నేను చూపించలేదు.... "మందు మీదుంటే కరెక్ట్ రీడిం గొస్తాయి గురూ" అని తనకు తానే చెప్పుకుని-నా కుడి చేతిని బలవంతంగా లాక్కుని మరీ చూశాడు ఒక "బార్"లో. ఫేట్‌లైన్ బాగుందన్నాడు. "ఆ గీత అలా కాక ఇంకోలా ఉంటే దేశానికి ప్రధానమంత్రి వయ్యే వాడివి" అన్నాడు. ఉంగరం వేలి మీద ఉన్న పుట్టుమచ్చ అరచేతిలోనే కనక ఉండి ఉంటే ఆరుద్రను" మించి పోయేవాడివి" అన్నాడు. అన్నీ విన్న తర్వాత ఆర్నెల్లల్లో ఆస్పత్రి యోగం ఉందన్నాడు....అతను చెప్పిన ఏ విషయాన్నీ సీరియస్‌గా తీసుకోలేదు నేను.

నారాయణరావ్ బార్‌లో అలా నాకు జాతకం చెప్పి ఇప్పటికి ఏడాది దాటి ఆర్నెల్లయిపోయింది. అప్పటినుంచీ నాకు కనీసం జలుబు కూడా చెయ్యలేదు. కానీ నాకు జాతకం చెప్పిన తొమ్మిదోరోజున టైఫాయిడ్ జ్వరంతో నారాయణరావ్ మాత్రం ఆస్పత్రిలో జాయినయ్యాడు.

ఇలాంటి అనేక కారణాల వల్లనే జాతకాలు చెప్పే వారన్నా, చెప్పించుకునే వాళ్ళన్నా నాలో ఒకరకమైన ఉదాసీనత ఏర్పడిపోయింది. ఎప్పుడైనా నేను బస్సులోగాని. రైల్లోగాని ప్రయాణం చేస్తూ కాలక్షేపానికి వారపత్రికలు కొనుక్కున్నప్పుడు వాటిని అడిగి తీసుకుని వారఫలాలు చదువుకునే వాళ్ళను చూసి జాలిపడుతూంటాను.

అలాంటిది రెండ్రోజుల క్రితం పేపర్లో ఆ ప్రకటన చూసినప్పటి నుంచీ అరిగిపోయిన గ్రామఫోను రికార్డు పెట్టినట్లు మా ఆవిడ నా చెవిలో పోరుపెట్టేసరికి నేనూ ఆ ప్రకటన చూడక తప్పిందికాదు !.

"దైవజ్ఞ శిఖామణి నగరానికి రాక !" అదీ ప్రకటన.

ఆ ప్రకటన క్రింద ఒక ఫొటో ఉంది. ఆ ఫోటోలో జవహర్‌లాల్ నెహ్రూగారు పండిట్‌జీకి తను అరచేతిని చూస్తున్న దృశ్యం ఉంది,

ఒకప్పుడు నెహ్రూగారి చెయ్యిచూసి జాతకం చెప్పి శభాష్ అనిపించుకున్న దైవజ్ఞ శిఖామణి అమర్ పండిట్ ఆనందభవనంలో పదహారో నంబరు గదిలో బసచేస్తున్నారనీ, పాతిక రూపాయలకు భూత భవిష్యత్ వర్తమానాల గురించి ఉన్నదున్నట్లు చెబుతారనీ ప్రకటనలో రాసి ఉంది,

అది చదివిన తర్వాత నేనూ కొంచెం మెత్తబడిన మాట వాస్తవం ! అంతే ! మా ఆవిడ పక్కింటి పిన్నిగార్ని అర్జంటుగా పాతిక రూపాయలు అప్పడిగి తీసుకొచ్చి నా చేతిలో పెట్టింది.

పండిట్‌జీని కలుసుకోవటం నాకు తప్పనిసరైంది.

అంతలో లోపలి గదిలోంచి మంత్రిగారు బయటకు రావటంవల్ల, నా ఆలోచనలు ఆగిపోయాయి.

అంతకు ముందు తలుపు తీసిన వ్యక్తి వచ్చి– "మీరు లోపలకు వెళ్ళచ్చు !" అన్నాడు నన్నుచూసి. నెమ్మదిగా గదిలోకి నడిచేను.

ఎదురుగా కనిపించిన పండిట్‌జీకి అప్రయత్నంగానే నమస్కారం పెట్టేను.... ఆయన కూడా ప్రతినమస్కారం చేసి చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించారు.

"మీరు ఈ హోటల్లో వుంటున్నారని మొన్న పొద్దున్న పేపర్లో ప్రకటన చూశాను!" ఆయన పక్కనే వున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ చెప్పేను.

"మీ పేరు....?" నావైపు క్షణంపాటు చూసింతర్వాత అడిగేడు ఆయన. చెప్పేను.

ఏదో గ్రహించినట్లు తల పంకించి కళ్ళుమూసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత అన్నాడు.

"మీకు జాతకాలంటే నమ్మకం ఉండేది కాదు!"

"నిజమేనండీ! నిన్నమొన్నటిదాకా జాతకాలంటే నా కంతగా నమ్మకం ఉండేది కాదు!"

ఆయన పెదాలతోటే చిన్నగా నవ్వి "ఇన్నేళ్ళుగా లేని నమ్మకం ఇంత హఠాత్తుగా కుదిరిందంటే మీ లైఫే చిక్కుల్లో ఇరుక్కుని ఉండాలి!" అన్నాడు.

ఆయన ఊహించింది అబద్ధంకాదు.

ఏ పని తలపెట్టినా ఈమధ్య ఆటంకాలు ఎదురవుతూ ఉన్నాయి. కుడిచేతిలోకి వచ్చిన డబ్బు ఎడం చేతికి తెలియకుండా మంచినీళ్ళ ప్రాయంగా ఖర్చైపోతూంది. ఏ పనిచేసినా ఫలితం లేకుండా పోతుంది. ఎదుగూ బొదుగూ లేని ఉద్యోగం.... చాలీచాలని సంపాదన!.... అన్నీ చికాకులే!.... ఇలాంటి గతుకుల బాటలోంచి ఈ బతుకుబండి ఎప్పుడు బయట పడుతుందో తెలుసుకోవాలనే ఆరాటం మా ఆవిడతో బాటు నాలోనూ ఎక్కువైంది.

ఆ విషయమే సూచాయగా చెప్పాను పండిట్‌జీకి.

అంతా విని ఆయన ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు శూన్యంలోకి చూశాడు. పొడవైన గడ్డాన్ని చేత్తో దువ్వుకున్నాడు. దృఢమైన శరీరం, కాషాయ వస్త్రాలు.... మెడలోంచి జుబ్బా మీదుగా వ్రేలాడుతున్న రుద్రాక్షలు. దట్టమైన కనుబొమలు.... వాటి క్రింద లోతైన కళ్ళు.... గిరిజాలు తిరిగిపోయిన జుట్టు నల్లగా నిగనిగలాడుతూ, ఆయన కాట్టే వయసు లేదనే విషయాన్ని స్పష్టం చేస్తుంది. అలా ఆయన వైపు పరిశీలనగా చూస్తుంటే ఏదో ఆకర్షణ వంటిది కనిపించింది.

“వూ !” ఏదో ఆలోచన వచ్చిన వానిలా మళ్ళీ మరోసారి తల పంకించి. నావైపు తిరిగి, నా అరచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ఒక నిమిషంపాటు అలా చూసిం తర్వాత.

“నీ చిన్నప్పుడు నువ్వెవరికో ప్రాణదానం చేసేవ్ ! అన్నాడు. అరచేతిలోని రేఖల్ని అడ్డంగానూ నిలువుగానూ కొలుస్తూ !

వెంటనే నాకు గుర్తు రాలేదు. క్షణంపాటు గతాన్ని వెతుక్కున్నాను. ఆ గతంలో నా చిన్నతనమంతా మనసులో మెదిలింది. నా చిన్నతనంలో అనుకోకుండా జరిగిన ఆ సంఘటన కూడా కళ్ళముందు కదిలింది.

“అవునండీ ! మీ రన్నది నిజమే !.... నే నప్పుడు బి. ఎ, చదు చదువుతూ ఉండేవాణ్ని. ఉత్సాహంగా చెప్పేను.

నా ఉత్సాహాన్ని ఆయనేం పట్టించుకోలేదు.

“శాస్త్రీ !” పిలిచేడు.

అంతకుముందు నాకు తలుపుతీసిన వ్యక్తిపేరు అదే కాబోలు— అతను గదిలోకి వచ్చి నిలబడ్డాడు వినయంగా.

"ఇంకా ఎవరైనా వచ్చేరా ?" అడిగేడు శాస్త్రిని.

"ఇద్దరు వెయిట్ చేస్తున్నారండీ !"

"సరే, పంపించు !" అని అతనితో చెప్పి నావైపు తిరిగేడు ఆయన.

"రాత్రి ఎనిమిదిగంటలకు మీరు మళ్ళీ రండి" అన్నాడు ముక్తసరిగా.

మరేం మాట్లాడకుండా బయటికొచ్చేసు....

రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు ఎందుకు రమ్మన్నాడో ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు.

ఇంత కాలంగా జాతకాలు చూపించుకోవడమంటే ఎంత చికాకు పడేవాడినో, ఇంతకుముందు పండిట్‌జీని చూసిన తర్వాత, ఆయన చెప్పిన విషయాలు విన్న తర్వాత జాతకాల మీద అంతటి నమ్మకం పెరిగింది,

ఆయన ఎంత గొప్పవాడు కాకపోతే జరిగింది జరిగినట్టుగా చెప్పగలుగుతాడు ?

చిన్నప్పుడు కోటిలింగం అని నా కో స్నేహితుడుండేవాడు. మా వీధి చివరే వాళ్ళిల్లు. వాడికి నాన్న లేడు. వాళ్ళమ్మ మెషిన్ కుట్టి వాణ్ణి చదివించేది. ఇద్దరం స్కూలుకు ప్రతి రోజూ కలిసి వెళ్ళేవాళ్ళం. సాయంత్రం పూట మా వూరి కాలవలో ఈతకొట్టేవాళ్ళం.

ఒకసారి అలా ఈతకొడుతూంటే కోటిలింగానికి ఆయాసం వచ్చింది. ఈత కొట్టలేక నీళ్ళలో కాళ్లు తేలేశాడు. కానీ వాడికి అక్కడ నే లందలేదు. ఉక్కిరిబిక్కిరై పోయాడు. ఆ పక్కన నేను

లేకపోతే ఆ ప్రవాహంలో వాడు కొట్టుకుపోయేవాడే! ప్రాణానికి తెగించి నేనప్పుడు వాణ్ణి బలంగా బయటకు లాగేను.

"ఒరేయ్ రావుడూ! ఇవాళ నువ్వు నాకు ప్రాణదానం చేసే వురా!" అంటూ ఆ తర్వాత వాడు నన్ను కౌగలించుకున్నప్పుడు నే నెంతో గర్వపడ్డాను. కృతజ్ఞత నిండిన కళ్ళ వెనకాల కన్నీరు దాచు కుని అప్పుడు వాడు చూసిన చూపు జ్ఞాపకానికొస్తే ఒళ్ళు గగుర్పొడు స్తుంది.

ఆ సంఘటన జరిగిన పదిహేను రోజులకే విషజ్వరం వచ్చి వాళ్ళమ్మ చచ్చిపోయింది. కోటిలింగం దిక్కులేని వాడయిపోయాడు. ఎలా ఓదార్చాలో తెలియని చిన్నతనం నాది. అయినా ధైర్యంచేసి ఆరోజున....వాళ్ళమ్మ పోయిన రోజున వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను.

నన్ను చూసి కోటిలింగం బావురుమన్నాడు.

"ఆ రోజున నేను కాలువలో మునిగిపోయినా బాగుండేదిరా! ఇవాళ అమ్మ లేకపోతే నేనెలా బ్రతగ్గలన్రా రావుడూ?" అంటూ నన్ను కౌగలించుకొని ఏడ్చాడు.

వాడి జీవితంలో అదో మలుపు.

ఆ వూళ్ళో ఉన్న ఇల్లు అమ్మేసి, కాలేజీ చదువుకి స్వస్తి చెప్పి వాళ్ళ మేనమామతో విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయేడు కోటిలింగం....

అది సుమారు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం నాటి గతం! ఆ గతంలో జరిగిన సంఘటనను పండిట్‌జీ గుర్తుచేయడంతో ఆయన మీద గురీ, గౌరవం మరింత పెరిగిపోయేయి.

నా చెయ్యి చూసి రాత్రి ఏం చెబుతాడో? రాజయోగం కాక పోయినా, నెలాఖర్లో డబ్బులేక చిరాకుపడే పరిస్థితి ముందు ముందు తప్పుతుందంటాడో లేదో?

రకరకాల ఆలోచనలతో ఆ పగలంతా గడిపి, రాత్రి ఎనిమిదయ్యే సరికి మళ్ళీ పండిట్‌జీని కలుసుకున్నాను.

ఇప్పుడు పండిట్జీ కాషాయవస్త్రాల్లో లేడు. తెల్లటి గ్లాస్కో పంచెమీద సిల్కు జుబ్బా వేసుకున్నాడు. మెడలో సన్నని బంగారు గొలుసు, ఒత్తుగా వున్న గిరజాల జుట్టూ, పొడవయిన గడ్డం—ఆయన అందాన్నిప్పుడు పెంచుతున్నాయి.

"ఇక్కడ ఎంతకాలం నుంచీ వుంటున్నావ్?" నేను కూర్చున్న తర్వాత అడిగాడు పండిట్జీ.

"అయిదారేళ్ళయ్యింటుంది."

"పిల్లలెంతమంది?"

"ముగ్గురు."

"అమ్మా, నాన్నా అమలాపురంలోనే ఉంటున్నారా?" క్షణమాగి మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు.

ఆ ధోరణి నాకు వింతగా తోచింది. చెయ్యిచూసి భవిష్యత్తెలా ఉంటుందో చెప్పటం పోయి, అయిన వాళ్ళెవరో కుశలం అడిగినట్లు ఆ ప్రశ్నలేమిటి?

అయినా సభ్యత కోసం సమాధానం చెప్పాలి కనక చెప్పాను.... కానీ మనసులో ఏవేవో అనుమానాలు పీడిస్తూనే ఉన్నాయి.

నా ఆలోచనల్లో నేనుండగా ఆయన లేచి టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్లాడు. బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచి విస్కీ బాటిల్ ఒకటి తీసుకొచ్చాడు. గాజుగ్లాసులూ, మంచినీళ్ళ జగ్గూ తెచ్చి టీపాయ్ మీద పెట్టాడు.

అంతా అయోమయంగా ఉంది నాకు.

"ఏమి టంత భయంగా చూస్తున్నావ్ ? ఇది విషం కాదు విస్కీ" అన్నాడు సీసామూత తిప్పుతూ.

ఏం మాట్లాడాలో తెలీక కొంచెం ఇబ్బందిపడ్డాను.

"ఏం ? అలవాటు లేదా ? చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగాడు, నా చూపుల్ని పసిగట్టి.

లేదన్నట్లు తల అడ్డంగా తిప్పాను....

"ఒకసారి బి.ఎ. చదివేరోజుల్లోనే కాలేజీ డే నాడు మీరంతా కలసి నాటకం వేశారు గుర్తుందా ?" సీసాలోని విస్కీని కొంచెం కొంచెం గ్లాసుల్లో పంచుతూ అడిగాడు.

గుర్తుందని నేను అనలేదు. మళ్ళీ తనే అన్నాడు.

"నీకు గుర్తుండే ఉండాలి. కాలేజీ పక్కన సారా దుకాణం ఉంటే, నాటకానికి ముందు నువ్వూ. నీ ఫ్రెండూ చెరోగ్లాసు పుచ్చు కొచ్చాడు. నువ్వు పూర్తిగా తాగలేకపోతే దాన్నికూడా నీ ఫ్రెండే తాగేశాడు."

"అవును....గుర్తుంది. డ్రామా వేసే వాళ్ళంతా స్టేజీ ఎక్కే ముందు తాగుతారని చెప్పి అప్పుడు కోటిలింగమే నా చేత బలవంతంగా తాగించాడు." గుర్తుచేసుకుంటూ చెప్పాను.

నా కళ్ళల్లోని ఆశ్చర్యాన్ని పసికట్టాడు కాబోలు.

"అలా ఆశ్చర్య పడిపోకు. ఆ కోటిలింగాన్ని నేనే" అన్నాడు.

నా కుర్చీ కింద బాంబు పేలినట్లు ఉలిక్కిపడ్డాను.

"మీరు.... కోటిలింగం.... అంటే...." ఆనందం పట్టలేక ఏమిటో మాట్లాడబోయాను. మీరూ లేదు గారూ లేదు. నేను ఉత్తి కోటి లింగాన్నే. మర్యాదలు కట్టిపెట్టి మామూలుగా మాట్లాడు" అన్నాడు.

వయసు తెచ్చిన మార్పులవల్ల వెంటనే పోల్చుకోలేకపోయానే తప్ప కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తే కోటిలింగాన్ని గుర్తుపట్టటం అంత కష్ట మనిపించలేదు....

విస్కీ గ్లాసు ఒకదాన్ని నాముందుంచి, మరొకటి తాను తీసుకున్నాడు.

"అలవాటులేదు. నన్నొదిలెయ్."

"అయితే ఆ తరవాత మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఎంగిలి పడలేదన్నమాట."

"చెప్పానుగా. ఆ తరవాత మళ్ళీ నేనెప్పుడూ స్టేజీ ఎక్కలేదు."

"ఆల్‌రైట్. ఆ రోజున తాగినట్టే ఇప్పుడు కూడా ఈ ఫ్రెండు కోసం కొంచెం 'సిప్' చేసి వదిలెయ్." తన పట్టు వదల్లేదు కోటి లింగం.

గ్లాసు తీసుకున్నాను....

తన గ్లాసును నా గ్లాసుకు తాకించి 'ఛీర్స్' అన్నాడు. చూస్తూండ గానే దానిలోదంతా ఒక్క గుక్కలో తాగేసి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"నువ్వు మాత్రం అప్పటినుంచీ దీనికి అలవాటుపడిపోయావన్న మాట." తన గ్లాసులో మరికొంచెం పోసుకుంటున్న కోటిలింగాన్ని అడిగాను.

అలవాటు పడ్డం కాదురా. ఆత్మీయుణ్ణయిపోయాను.... అమ్మ పోయిన తరవాత ఇదే నాకు కన్నతల్లయిపోయింది. రాత్రిళ్ళు జోకొట్టి ఇదే నన్ను నిద్రపుచ్చుతుంది." గ్లాసెత్తి చూపిస్తూ చెప్పాడు కోటి లింగం.

"ఆరోగ్యం చెడిపోదూ ?"

"చెడిపోతే రిపేరు చెయ్యటానికి చాలామంది డాక్టర్లు పరుగెత్తు కొస్తారు నా దగ్గిరికి.

"అవును మరి. చాలా పేరు ప్రఖ్యాతులు సంపాదించావ్." అభినందన పూర్వకంగా అన్నాను.

"పేరు ప్రఖ్యాతులు రావటానికి కారణం డబ్బేరా. డబ్బుంటే పేరూ, ప్రఖ్యాతులు వాటంతటవే మనల్ని వెతుక్కుంటూ వస్తాయి. జాతకం చూడాలంటే మనిషికి పాతిక. కానీ సమయాన్ని బట్టి, సంద ర్భాన్ని బట్టి, చూపించుకునే వాళ్ళ హోదానీ బట్టి రేట్లు మారుతుం టాయి." తీసుకుంటున్న మందు ప్రభావం అతని మాటల వేగంలో కనిపిస్తూంది.

"పొద్దున్న ఒక మంత్రిగారొచ్చారు. జాతకం చెప్పాను. రాబోవు రోజుల్లో కీడు జరగబోయే సూచనలున్నాయని హెచ్చరించాను...ఆ మాట వినగానే ఆయనగారి భారీ శరీరం కాస్తా చెమటతో తడిసిపోయింది. రక్షరేఖ ఇస్తాను, భయపడ వద్దని అభయమిచ్చాను...రక్షరేఖ ఖరీ దెంతో తెలుసా ?...అయిదువందలు...నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ చెప్పాడు.

పోన్లే, బాగా సంపాదిస్తున్నావ్. హాయిగా సుఖపడుతున్నావ్."

నా మాట విన్న కోటిలింగం విరాగిలా నవ్వేశాడు.

"హాయి! సుఖం. హుం. రేయ్, రాముడూ! కష్టపడి సంపాదించే డబ్బులో దొరికే తృప్తీ, సుఖం అన్యాయంగా ఆర్జించటంలో దొరకదురా" అన్నాడు.

ఇందులో అన్యాయం ఏముందీ? నీ విద్యని నువ్వు క్యాష్ చేసుకుంటున్నావ్. తప్పేమిటీ?" అడిగాను.

వెంటనే ఏమీ మాట్లాడలేదు కోటిలింగం.... నేను 'సిప్' చేసి వదిలేసిన విస్కీ నందుకుని, "నాకు ఒకప్పుడు ప్రాణదానం చేసిన వాడివి. నీ ఎంగిలి తాగటం తప్పుకాదు" అంటూ అందులో వున్న విస్కీని కూడా గడగడా తాగేశాడు.

ఆ తర్వాత సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ అన్నాడు....

"నేను క్యాష్ చేసుకుంటున్నది నా విద్యను కాదురా. ప్రజల అమాయకత్వాన్ని. వాళ్ళ వేలంవెర్రిని."

"అంటే....?"

"నిజం చెప్పాలంటే నాకీ ఫీల్డులో ఓనమాలు కానీ, ఎ బీ సీ డీలు కానీ రావు....అయినా జాతకాలు చెబుతున్నాను. ఎలా చెబుతున్నానంటావ్?" సిగరెట్ పొగ వదులుతూ అడిగాడు.

"ఎలా చెబుతున్నావ్ మరి?" అడిగాను.

కోటిలింగం ముఖకవళికలు గంభీరంగా మారిపోయాయి ... చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

“అమ్మ పోయిన తర్వాత మామయ్యతో విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయాను. అక్కడ బి.ఎ. పాసయ్యాను. ఆ తరవాత ఉద్యోగం కోసం చెప్పులరిగేలా తిరిగాను. కనపడిన ఖాళీపోస్టుకల్లా అప్లయ్ చేశాను. అయినా ఫలితం కనిపించలేదు. ఇంట్లో నామీద మావయ్య విసుక్కోవటం ఎక్కువయింది. సరిగా ఆ రోజుల్లోనే బీచ్ దగ్గర ఒక వ్యక్తిని చూశాను. అతనికి మహా ఉంటే పాతికేళ్ళుంటాయి. కొంచెం ఖరీదయిన దుస్తుల్లో ట్రిమ్‌గా ఉన్నాడు. రిమ్‌లెస్ కళ్ళద్దాలు కుడి చేతి వేళ్ళకు రెండో, మూడో ఉంగరాలు. గోమాతను ఆనుకుని శ్రీకృష్ణుడు నిలబడినట్లు, సైకిల్‌ను ఆనుకుని నిలబడ్డాడతను.... అరచేతిలో రేఖలు చూసి భవిష్యత్తు చెబుతున్నాడు. చేతికి రెండు రూపాయలు. జనం విరగబడి చూపించుకుంటున్నారు....”

చెప్పటం ఆపి, సిగరెట్‌ను యాష్‌ట్రేలో నలిపేసి కూజాలోని మంచినీళ్ళు తాగాడు.

“వూతరవాతేమయింది ?” అడిగాను ఆత్రతగా.

“రాని ఉద్యోగం కోసం కాళ్ళకు బలపాలు కట్టుకుని తిరిగే కంటే ‘జ్యోతిషం చెప్పబడు’నని బోర్డెట్టుకుంటే బెటరనుకున్నాను. కానీ జనానికి కావలసింది వెరైటీ. అందుకే నా వ్యాపారంలోనూ వెరైటీ చూపిస్తున్నాను. మనం ఎంత ఖరీదైన చోటికి మకాం చేస్తే మన దగ్గరకు అంత ఖరీదయిన మనుషులొస్తారు. వచ్చే వాళ్ళ ధోరణినీ, మనోభావాల్నీ పసిగట్టి సందర్భానుసారంగా మనకు తోచింది చెబితే చాలు, మన రేటు మన కొచ్చేస్తుంది.” భుజాలు ఎగరేస్తూ చెప్పాడు.

“అంటే....ఈ శాస్త్రంలో ఏమాత్రం అనుభవం నీకు లేదన్న మాట.”

"లేదు....కానీ మనుషుల మనోభావాలు చదవటంలో అనుభవం సంపాదించాను...."

"అయితే పేపర్లో నెహ్రూగారు నీచేత జాతకం చెప్పించుకున్నారని ప్రకటన చేయించావ్...అది నిజమేనా ?"

నా ప్రశ్న విని చిన్నగా నవ్వేడు కోటిలింగం...

"అబద్ధం అని చెప్పటానికి నెహ్రూగారు ఇప్పుడు లేరుగా !.."

........తెల్ల బోయేను.

„అదే వెరైటీ తెలివితేటలు. ఒకసారి నేను ఏదో ఇంటర్వ్యూకి ఢిల్లీ వెళ్ళాను. ఎలాగా ఢిల్లీ వెళ్ళానుకదా అని నెహ్రూగార్ని చూడాలనుకున్నాను... నాలుగు రోజులు ప్రయత్నిస్తే ఎలాగో చివరికి నాకు ఛాన్స్ దొరికింది. ఆయన దగ్గర మూడు నిముషాలున్నాను. ఆ మూడునిముషాల్లోనూ నన్ను గురించి నేను పరిచయం చేసుకుని దేశంలో నిరుద్యోగ సమస్య చాలా తీవ్రంగా ఉందనీ, ప్రభుత్వం ఆ విషయంలో చర్యతీసుకుంటే తప్ప నా లాంటి వారికి విముక్తి ఉండదని ఆయనతో అన్నాను...'మనిషి చేతిలోనే స్వర్గం ఉందనీ, కష్టపడి పని చేస్తే సాధించలేనిది ఏదీ లేదనీ ఆయన చెప్పారు...అప్పుడు అక్కడ ఉండే ఫోటోగ్రాఫరు ఫోటో తీశాడు. నెహ్రూగారంతటి మహావ్యక్తితో మాట్లాడిన సాక్ష్యంగా ఫోటో ఉంటే బాగుంటుందని ఆ ఫోటోగ్రాఫర్ని బతిమాలి తరవాత ఒక కాపీ సంపాదించుకున్నాను...ఈ సంఘటన జరిగిన ఏడాదికి నెహ్రూగారు పోయారు."

"అయితే ఆయన పోయిన తరవాత ఆఫోటోను ఇలా నీ వ్యాపారానికి ఉపయోగించుకుంటున్నావన్నమాట."

అవునన్నట్లు తలూపాడు కోటిలింగం.

"చాలా అన్యాయం"

"నిజమే. అన్యాయమే. అసలీ కలియుగంలో న్యాయం. ధర్మం ఎక్కడున్నాయ్‌రా? అయినా ఏ బిజినెస్ చేసినా ఇలాంటి తెలివితేటలుండాలి. ప్రజల బలహీనతమీద దెబ్బకొట్టడం చేతనయితే ఏ బిజినెస్ అయినా రాణిస్తుంది.

"కానీ దగా. మోసం ఎన్నాళ్ళో సాగవ్. ఏదో ఒకరోజున బయట పడతాయ్.... అప్పుడు నీకు కనీసం ఇంత మనశ్శాంతికూడా దొరకదు."

నా మాటలు విన్న కోటిలింగం నిట్టూర్చాడు.

"మనశ్శాంతి! ఇప్పుడు మాత్రం అది నాకు దొరుకుతుందను కుంటున్నావ్‌రా? నో! నా సంపాదన ఎక్కువవుతున్నకొద్దీ మనసులో ఆరాటం ఆలోచనలూ పెరిగిపోతున్నాయి. మోసంతో అమాయకుల్ని వంచించి పాపం మూట కట్టుకుంటున్నాననే భయం నా నిద్రని దూరం చేస్తూంది. అందుకే రోజూ ఈ మందు వాడాల్సి వస్తుంది" అన్నాడు టీపాయ్‌మీద నున్న విస్కీ బాటిల్‌ను చూపిస్తూ.

నే నేం మాట్లాడలేదు. రెండుక్షణాల నిశ్శబ్దం తరవాత మళ్ళీ అన్నాడు కోటిలింగం.

"నా దగ్గిర పనిచేస్తున్న కుర్రాణ్ణి పొద్దున్న నువ్వు చూసే ఉంటావ్. అతనిపేరు శాస్త్రి. బి. ఎ. పాసయ్యాడు. ఉద్యోగం లేదు. చాలా కష్టాల్లో ఉన్నాడు. అందుకే నా దగ్గిర పెట్టుకున్నాను. రోజుకి పాతిక రూపాయల జీతం."

"అంటే నెలకి ఏడువందల యాభై. బాగానే ఉంది."

"ఎప్పుడూ ఇతనే వుండడు. ఒక్కో ఊళ్ళో వొక్కొక్కరిని పెట్టుకుంటుంటాను. ఆ వూళ్ళో నేను ఎన్ని రోజులుంటే వాళ్ళకు అన్ని పాతికలన్నమాట. చదువు వున్నా ఉద్యోగం లేక అవస్థలుపడే వాళ్ళనే వేసుకుంటాను." చెప్పాడు కోటిలింగం.

"ఉద్యోగం లేనివాళ్ళంతా ఇబ్బందులు పడుతున్నారనీ, ఉద్యోగం చేసుకునే వాళ్ళంతా సుఖపడుతున్నారనీ గారంటీ ఎక్కడుందీ?" పాతికేళ్ళుగా ఉద్యోగం వెలగబెడుతున్న నన్ను నేను అంచనా వేసుకుని ఇలా అడిగాను.

"అదీ పాయింటే, అందుకే స్వయంగా నేనే వాళ్ళింటికి వెళ్ళి పరిస్థితులు తెలుసుకుంటాను. ఇంటర్వ్యూకి వాళ్ళు నా దగ్గరికి రారు. నేనే వాళ్ళింటికి వెడతానన్నమాట. అలా కష్టాల్లో వుండే ఒక వ్యక్తికి సాయపడటంవల్ల నాకు కొంచమయినా మనశ్శాంతి దొరుకుతూంది." అలా చెబుతున్న కోటిలింగం కళ్ళల్లో కన్నీరు మెరవటం నేను గమనించాను....

అతను చెప్పినదంతా విన్న తరవాత ఇంక అక్కడ కూర్చోవలసిన అవసరం నాకు కనిపించలేదు.

"సారీ రా రాముడూ. ఏం అనుకోకు" అంటూ నా చేతులు పట్టుకున్నాడు నేను లేస్తూంటే....

"ఒకనాడు నువ్వు నాకు ప్రాణదానం చేశావ్. ఇవాళ నిన్నందుకే మోసం చేయలేకపోయాను....నిజాన్ని నీ దగ్గిర దాచలేకపోయాను

కూడా. జాతకాల మీద నమ్మకం నీకు లేదని నాకు తెలుసు. అనేకసార్లు నువ్వు నా దగ్గిర అన్నావు కూడా. అయినా ఇవాళ అందు కోసం బయలుదేరావంటే నువ్వెన్ని చికాకుల్లో ఉన్నావో ఊహించుకో గలను.... జ్యోతిషశాస్త్రంలో నాకు అనుభవం లేకపోయినా, దాన్ని తరిచి చదివిన పండితులు ఎందరో ఉన్నారు. వాళ్ళ దగ్గిర కెళ్ళి తప్ప కుండా నువ్వు నీ జాతకం చూపించుకో....ఆర్థికంగా నీకు ఎలాంటి సహాయం కావలసినా, ఈ కోటిలింగాన్ని మరిచిపోకు." అన్నాడు దీనంగా చూస్తూ...

❊ ఆంధ్రప్రభ సెప్టెంబర్ '1979'